

MÖKLINTA

Möklinta sockn nordast i Västmanne-land gränsar emot Dalarne, Gestrike- och Uppland, desslikes emot V.-Färnebo och Sala skogar. Rätt genom sockn går en ås med många byar. På den står ock kyrkan från 1400-talet och stapeln av 1698. De störste sjögar äro mitti sockn Storsjön med byar runt om, dännäst på skogen Hallaren i öster och Storljusen i väster. Dalälven gör gränsen en mil. Folket, väl två tusen, lever av jord- och skogsbruk. Många skattehemman äro arvegårdar av urminnes tid. Alla nu välbyggde och med bil och traktor försedde. Av 'nykil' /stor/ hade sockn sitt namn, som sedan ändrades till Möklinta för de vackra möars och klintars skull. På 1400-talet voro bönderna ej flere än femtigi. De hade ting i Tiurbo härad.

A. D. 1482 gjorde sig Niels i Nordankil lydogan och quitten för allom både föddom och oföddom, då han på satto ting erlade i mansbot efter sin granne Jöns, Gud hans siäl nåde, en läst järn och en sölfsked och tjugio mark reda penninga, dem Jönssa son Anders opbar till fullo nögio som och yttermer tu fat järn i sängarån hustru Margitte Jönssa hustru. Ozmundajärn en läst är XII fat.

Tu äro alla fromma och flitiga, stånda sällan på ting, gälda sina skatter, och hava dessemellan sina gästebud i Möklinta-gården, som vart byggder 1953. Vi ha rönt mycket bistånd av Landskommunernas Förbund, vars direktör vi hälsar,